

pevnost

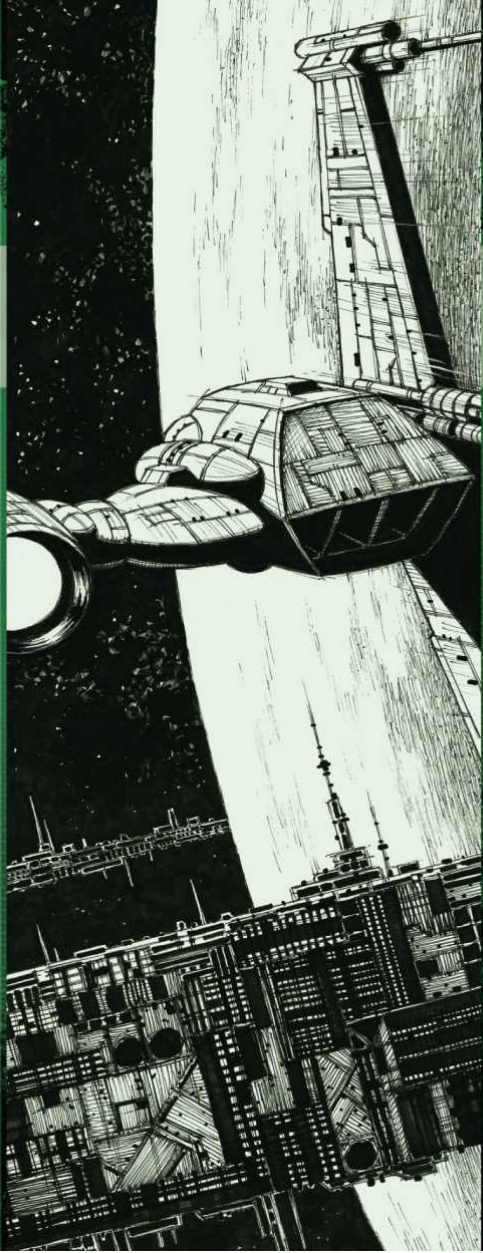
edice

Josef
Pecinovský

Záhadná kukla

Kroniky nové
Země

III.

Josef Pecinovský

ZÁHADNÁ KUKLA

Josef Pecinovský

**ZÁHADNÁ
KUKLA**

KRONIKY NOVÉ ZEMĚ III.

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Josef Pecinovský, 1993 a 2008
Cover © Lubomír Kupčák & Lukáš Tuma, 2008
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2008

ISBN 978-80-87027-76-9

1. Černá planeta

Malá kosmická loď se vynořila z anonymní černi vesmíru v nevelké vzdálenosti od planety, která stále ještě byla Zemí, i když se tak v jazyce lidí této zvláštní doby už dávno nenazývala, pokud se vůbec nějak nazývala. Mladý muž, který sám tvořil celou posádku titěrného člunu, se pomalu probouzel z hlubokého útlumu, podivného řízeného spánku, který jediný mu mohl umožnit tuto závratně dalekou cestu napříč polovinou Galaxie. Mohutná koule téměř neznatelně rotující na obrazovce kontrolního monitoru byla zcela pochopitelně prvním objektem, na nějž se zaměřily ještě zcela zalepené oči Ala Yrada.

„To není Země,“ uniklo mu z téměř sevřených úst.

Snad aby byl ihned vyveden z omylu, ozval se vzápětí velmi nepřívětivý hlas z reproduktoru na řídicím panelu. Hlas, který nepatřil palubnímu mozku, hlas, který nepatřil ani jedinému z Alových známých, hlas, o němž Al v první chvíli pochyboval, že by jej dokázaly vyvinout hlasivky člověka, hlas, který jej skřehotavě vyzýval k tomu, aby se okamžitě podrobil všem pokynům z řídicí věže a navedl svou loď na zcela jiný a jedině správný kurs, v jiném případě že si odpovědnost za své počínání ponese sám.

Al Yrad však stál u telestěny, věrně mu nahrazující svou hlubokou plastickou perspektivou skutečné okno, opíral se oběma rukama o její chladný povrch a hleděl vytrvale na planetu, kterou před pětadesáti lety absolutního času opouštěl coby nejlepší z možných světů. Nyní ji nacházel jako pouhou bezcennou trosku už jen díky závislosti na centrální hvězdě stále ještě kroužící po dráze vymezené jí před miliardami let zákony nebeské mechaniky, zákony, do jejichž působnosti nestačil zatím člověk zasáhnout, i když svou rodnou planetu podrobil tolika těžkým zkouškám.

Jsou chvíle, které rozhodují o osudu člověka. Jsou chvíle, které dokážou ovlivnit jeho život na dlouhé roky. Jsou chvíle, které ovlivní osudy celých planet. Toto byla jedna z nich. Al Yrad, mladý odvážný muž, s atletickou, dobře trénovanou postavou, se schopnostmi a obratností akrobata, skvělý pilot, vyslanec planety Země, stál strnule u chladné stěny a díval se na to, co zbylo z jeho rodné planety, zatímco skřehotavý hlas odkudsi z kosmu jej stále nabádal k poslušnosti a hrozil nejtěžšími sankcemi. Palubní mozek hlasitě signalizoval akutní nebezpečí a varoval Ala, že bude nucen i bez jeho pokynů sám navést loď na přistání a to tak, jak si to přeje samozvaný letový dispečer. Al se nehýbal a nezdálo se, že by někoho slyšel. Jeho lehce rozevřené rty šeptaly téměř neslyšitelná slova a oči se vpíjely do stále se zvětšujícího disku tam hluboko dole, disku, který byl – černý.

Planeta černá jako tma, jako kus uhlí, jako naježený kocour. Byla viditelná vlastně jen proto, že zakrývala velkou část zorného pole a tím zdánlivě zhasila hvězdy, visící v nekonečném prostoru na tenkých nitkách gravitace a vysílající své slabé světlo do nesmírných vzdáleností. A tomu všemu vévodilo jasně zářící Slunce, které navzdory všem změnám v této soustavě dosud setrvalo na vrcholu hierarchie a nezměnilo spektrální třídu. Slunce, které nadále vysílalo životodárnou energii tam, kde se kdysi rozkládaly oceány, tam, kde se rozprostíraly širé kontinenty, porostlé bujným rostlinstvem, i tam, kde polární čepičky svíraly svým ledem přírodu, a přesto byly její součástí, a snad ani jediný jeho paprsek se nedokázal odrazit od té absolutně černé koule. Alovi připadalo, že neviditelná Země na své cestě kosmem za sebou vleče dlouhý ohon stvořený jen ze samých sazí a odpadů černého dýmu.

„Volám znovu neznámého vetřelce na trase A-72-C-99! Okamžitě poopravte svůj kurs podle gonia vysílaného naším majákem. Je to poslední výzva! Pokud neuposlechnete, budou provedena náležitá opatření. Upozorňujeme vás, že během dvou minut proniknete do oblasti, která je pro běžné lety zapovězena.“

„Běžné lety... Jaké běžné lety?“ zašeptal Al Yrad. Konečně se probral z letargie. Ještě plně nepochopil rozsah zkázy svého rodného světa, ještě nezačal přemýšlet o příčinách, které k tomuto stavu vedly, a už kdosi neznámý a nepříjemný označil jeho misi za běžný let. Vždyť se vrátil přesně podle plánu, snad jen s několikaminutovou odchylkou. Copak tady na něj nečekají? Znovu slyší tutéž výzvu, znovu opakují jeho kód, nutně přece musejí vědět, o koho jde.

Kam ho to vlastně navádějí? Promítl si na monitor souřadnice a uvědomil si, že jako místo přistání je mu určena patrně některá ze stacionárních družic ve vzdálenosti třiceti šesti tisíc kilometrů nad povrchem planety. Smutně pohlédl ještě jednou dolů, tam, kde se černá oblaka valila nad černými a nepochybně i pustými pláněmi a pochopil, že tam nemohla zbýt ani jiskérka života. Poslední zbytky lidí obývají několik stacionárních družic, jistě jen nemnozí se zachránili, když Zemi postihla tato katastrofa, a mohou být rádi, že vůbec ještě žijí, mohou být rádi, že jim někdo z dalekého kosmu přináší dobré zprávy a možná i naději na lepší život, a přesto se odvažují jemu, vyslanci, něco nařizovat.

Neměl nejmenší chuť poslechnout, ale věděl, že pokus o přistání na povrchu planety by pro něj v této chvíli neměl žádný smysl. Potřebuje společnost lidí. A lidé jsou tam kdesi v temném prostoru, tam, kde zatím nic není vidět, kde může

jen tušit drobné tělísko volně se vznášející ve vzduchoprázdnu, nepatrnou družici, která je snad sama celým světem, a možná jediným světem, který zbyl po té nesmírné katastrofě.

Tam hluboko dole, v černé pustině, tam je klid a ticho. Jediný signál neproniká vzhůru z povrchu planety, citlivé detektory přístrojů, které stopu po stopě mapují povrch jistě už mrtvé planety, nasahávají jen naprostý radiový klid. A teď teprve Yrad chápe, proč černou planetu vlastně může vidět. Nad neviditelným temným povrchem se vznášejí oblaka, která se z této výšky také zdají být černá, a přesto je to jejich barva, která zabraňuje tomu, aby se celá planeta nezměnila v absolutně černé těleso, barva sice blízká černi, ale přesto odrážející a rozptylující sluneční paprsky. Oblaka se jako potrhaná aureola vznášejí jistě v obrovské výšce nad povrchem a Al Yrad nabývá jistoty, že nejsou složena z vodních par.

Chtěl si připomenout svou planetu tak, jak ji viděl, když ji před tolika lety opouštěl. Byl to krásný a kvetoucí svět, ale ať dělal, co chtěl, tu vzpomínku stále přehlušovala tragická skutečnost. A přece tady v tomto světě nechal své známé, svého bratra, a konečně i ženu, k níž zahořel natolik marnou láskou, že nakonec raději odlétl na dlouhé roky do kosmu...

Člun se stáčí kolem planety po otevřené spirále. Al je náhle téměř oslněn prudkým přívalem světla, který pronikl do kabiny, pak si uvědomí, že jeho oči sužované temnotou jsou vystaveny příjemným hřejivým paprskům Slunce odraženým od zubatého povrchu Měsíce. Oči se rychle přizpůsobují a před Alem se odkrývají další a další otázky. Je to skutečně Měsíc, toto podivné a rudě zbarvené těleso? Pravda, jeho poměrná velikost na postříbřené obloze odpovídá, ale Al je

zkušeným kosmonautem a ví, jak odhady dovedou klamat. Zdá se mu, že jeho zrak ztratil za ty roky řízeného spánku ostrost, snad vnímá krátery, ale jejich obrysy jsou nezřetelné, rozmazané, a rovněž je jich mnohem méně... Zasáhl snad člověk takto do struktury přirozené družice rodné planety? Přestěhoval se člověk právě sem?

A do toho ten protivný cizí hlas. Ale jen on je teď pro něj jediným pojátkem s rodným světem, jen díky jemu Al ví, že člověk či alespoň člověkem stvořené systémy ještě existují...

Al vydává krátké, úsečné příkazy, dobře ví, že palubní mozek jím bude rozumět. Ještě se nechce podrobovat příkazům toho nespokojeného, autoritativně znějícího hlasu, a přesto čpícího na hony zbabělostí, hlasu, který si osobuje práva, jež mu nepřísluší, hlasu, který svými slovy porušuje všechny známé konvence, hlasu, který nevysvětluje, hlasu, který jen a jen nařizuje, hlasu, který je zjevně navyklý, že mu nikdo neodporuje.

„Kašlu na tebe, hochu, kašlu, ať jsi kdokoli. Já jsem Al Yrad, rozumíš, a vracím se z hvězd, a kdo jsi ty, ty obyčejná nulo, ty, jenž krákoráš jako poslední vrána?“

Neslyší... On tě neslyší, Ale Yrade, či možná nechce slyšet, on ze sebe stále jen sype ty své souřadnice, až tě musí napadnout, že nehovoříš s člověkem, ale lidským hlasem nahaným na pásku, že tam kdesi sedí u mikrofону něco nelidského a odporného.

Ale prostor už tě nepřijímá za svého, Ale Yrade, prostor tě zrazuje, protože neznámý má nejen chuť a drzost rozkazovat, on má i moc. Ovládá síly, na něž Al Yrad není připraven. Tvá loď, Ale Yrade, je neovladatelná, prudce mění kurs do rozevřené spirály a řítí se směrem, který jsi vlastně dosud ani netušil, míří tam, kde se vysoko nad povrchem planety

vznáší cosi, o čem jsi doposud nemohl mít ani tušení. Tajemná síla, která odpojila všechny receptory tvého člunu, tě unáší k podivné, tenké nitce, která připomíná vlásek, tenoučký vlásek, táhnoucí se odnikud nikam, vlásek, který ti připadá jako optický klam, vlásek, který se každou vteřinou zhmotňuje a brzy začíná připomínat tenkou hadici, a později potrubí, jehož konce nedohlédneš.

Konečně vidíš nový svět. Tam, kde jsi tušil stacionární družici, tam je dlouhá, nekonečná trubice, a její průměr se stále zvětšuje, až vedle ní začíná tvůj člun vypadat jako hlavička špendlíku, už už se zdá, že musíš do toho nestvůrně dlouhého tělesa narazit, ale pak si uvědomuješ, že tě od něj ještě dělí kilometry, a teprve ve chvíli, kdy neznámá síla tlumí kinetickou energii lodi a tiskne tvé tělo ke stěně, poznáváš, že teprve tady se jedná o nový svět, který jsi chtěl hledat tam dole, a dovtipíš se, že takto se může vznášet v prostoru jen tehdy, pokud je plným uzavřeným prstencem vznášejícím se nad rovníkem planety ve výši šestařiceti tisíc kilometrů, tak, jak se spojil snad z nekonečného roje stacionárních družic, tak, jak jej vystavěl neznámý architekt v překotném spěchu, protože dobře věděl, že planeta dole hyne a naděje lidí je jenom v kosmu.

A tak když Alova kosmická loď pomalu vklouzla do tubusu přistávacího tunelu, ožehlého černými zplodinami raketových motorů, vyslanec pochopil, že lidstvo ještě nevyhynulo, protože do prstence, majícího v průměru jistě několik kilometrů, se mohly stěsnat snad i miliardy lidí.

Ale jaký je to tady nahoře svět? Svět bez tíže a počasí, svět stísněný samou svou podstatou, svět umělý a nepřirozený, svět nouzový, svět, který nutně spěje k jedinému konci: k definitivní zkáze.

Ale ten svět dosud žije, a zdá se, že i kouše.

Alovu raketu obklopuje skupina mužů s tvářemi zahalenými kovovými maskami, v rukou s podivnou primitivní výzbrojí, v kovovém oděvu kryjícím trup i nohy, a nezdá se, že by se sešli k slavnostnímu uvítání. Al chápe, že dobře vědí, kdo se vrátil z vesmíru, a očekávají ho tímto způsobem z jediného důvodu.

Oni se ho bojí.

Bojí se jeho myšlenek, bojí se ho jako člověka, který poznal starý, dobrý a zdá se, že i svobodnější svět, bojí se ho jako člověka, který by je mohl připravit o moc.

Jaké to směšné uniformy, jaká to skromná výzbroj! On tu sedí v kosmickém člunu, jehož zbraně by mohly roztrhnout ten jejich prstenec vejpůl, a tady stojí skupinka mužů v chatrném, snad kovovém brnění, naprosto nesmyslném anachronismu ve světě tak pokročilé techniky, jakou se nutně musí prezentovat ti, kteří tento prstenec postavili. Co to svírají v rukou? Vypadá to jako obyčejné meče, anebo spíš dýky, a Alovi jen proto, že dokáže domýšlet souvislosti, není v této chvíli do smíchu. Ti muži výkonnější zbraně nepotřebují, ti, kteří nahrazují v tomto světě policii, svými primitivními zbraněmi dokážou snadno udržet pořádek. Jakým lidem tu však kdosi neznámý tímto triviálním způsobem vládne? Co se stalo s lidstvem, že se nechá zotročovat svalovci s kudličkami u pasu? Jediná ruční zbraň, kterou má Al Yrad na palubě, by tuto četu směšných panáků obrátila na útěk...

Copak oni to nevědí?

A přece zacvičili s jeho člunem tak, že se nezmohl na odpor. Nebo to bylo jen proto, že se vlastně ani nepokusil o obranu?

Nu, sedět na palubě nemá žádný smysl. Zabít ho zřejmě nechtějí, to už mohli udělat dávno. Nezbyvá než vystoupit a podívat se, co vězí za tím svérázným uvítacím průvodem.

Stojí a mlčí, v kovově modré zbroji, v lesknoucích se plátech, svalnatí, mladí. Bosí. Jeden podoben druhému. Roboti? Duplikáty podle bájného vzoru?

Uniknout není kam. Al Yrad se musí smířit s tím, že bude žít buď tady, anebo... anebo vůbec nikde. Země je nedostupná, mrtvá, nevlídná, a zpět do kosmu, ne, na to Al nemá ani sílu, ani náladu. Do cizích, vzdálených, nelidských světů, tam, kam ho doneslo jeho posláním, už se vrátit nehodlá. Ale tady ho také nechtějí.

Sestupuje po kovových schůdkách, jeho plastické boty se poprvé dotýkají podlahy. Gravitace. Al cítí gravitaci, což znamená, že celý prstenec je obyvatelný přirozeným způsobem. Lidé se nemuseli přizpůsobovat stavu beztlíže, tolik obtěžujícímu kosmické cestovatele, mnoha lidem rovněž znemožňujícímu cesty kosmem, či dokonce i dálkovými letadly přeskakujícími jen z kontinentu na kontinent.

„Půjdeš s námi, Ale Yrade.“

Teprve teď vidí vyslanec toho, kdo k němu promluvil zvukovým hlasem navykklým nařizovat. Je jedním z nich, a přesto se odlišuje. Jeho zbroj je přece jen honosnější, než nosí obyčejní žoldnéři. Zlaté odznaky se mu blyští na hrudi. Jsou poseté rudými drahokamy. Patrně velitel, a nijak malé zvíře, protože kordon před ním se rozestupuje a všichni k němu uctivě vzhlízejí, jen ruce založené na hrudi nemění svou polohu. On jediný má boty, jakési sešmajdané sandály.

„Když mne znáš, pak tedy dobře víš, že nikdo nemá právo mi něco nařizovat,“ odpověděl Al. „Vracím se s diplomatickým posláním.“

Neznámý velitel se usmál.

„Tvé diplomatické posláni ztratilo smysl, Ale Yrade. Vra-
cíš se do jiného světa a budeš se muset přizpůsobit našim
zákonům. Lidé, kteří se zabývají podobnou činností, klasifi-
kujeme jako zrádce a podle toho s nimi nakládáme.“

„Jsem tedy také zrádce?“ otázal se pokojně Al Yrad.

„Bude záležet na tom, jak se zachováš, Ale Yrade.“

„Kdo vlastně jsi, že si osobuješ taková práva? Já jsem
Al Yrad, mimořádný velvyslanec planety Země...“

Al nedopověděl, protože byl doslova ohromen tím, co se
stalo, když vyslovil slovo Země. Celá ta desítka ozbrojenců
sebou prudce otřásla, z dosud pohodlných postojů jako kdy-
by vyšlehl blesk. Muži se náhle proměnili v šelmy v plném
střehu. Příhrbená záda, blýskající se oči, ostře se rýsující
svaly na napjatých pažích, v ruce obnažené čepele...

„Jsi mnohem nebezpečnější člověk, než jsme si mysleli,
Ale Yrade.“ Kruh kolem Ala se sevřel tak, že cítil jejich
horký dech. „Představím se ti, abys věděl, s kým budeš mít tu
čest do doby, než budeš postaven před soud lidu. Jsem
Securit, velitel tajné služby, a mé jméno vyslovuje lid této
zóny s úctou, pokud se je vůbec odváží vyslovit.“

„Jsi představitelem moci, která ignoruje základní lidská
práva, Securite,“ odvětil pokojně tváří v tvář naostřeným
hrotům Al. „Tvé příkazy nebudu respektovat.“

Securit, to nemůže být skutečné jméno, říká si Al. Je tu až
příliš velká shoda jména s jeho funkcí, jako kdyby si hrál na
většího pána, než jakým ve skutečnosti je. Ale tajné služby
vždy hrály rozhodující úlohu...

„Je tvým štěstím, Ale Yrade, že jsem dostal rozkaz přivést
tě před vládce živého,“ odpověděl s poněkud rudou tváří
muž, který si říkal Securit.

„Nerespektuji ani vašeho vládce. Jsem vyslancem Země...“

Al toto slovo pronesl úmyslně, protože vytušil, že jím vyprovokuje své nepřátele k akci. Nemýlil se. Jeden z mužů nesnesl něco tak nepříjemného pro jeho uši a rozmáchl se nožem.

„Ne!“ vykřikl Securit, ale kdyby se Al neubráníl sám, příkaz velitele by přišel pozdě. Al s potěšením zjistil, že dlouholetý spánek a nucená nečinnost nezměnily nic na jeho reflexech. Dřív, než se mohla namodralá čepel ponořit do jeho hrudi, se mu mezi prsty ocitla spoušť expandéru, nastaveného na úzký svazek záření. *Měli by ocenit, že je neodepíšu všechny najednou*, blesklo hlavou Alovi, když neviditelný paprsek ochromil útočníka. Věrný Securitův lokaj se ocitl tak blízko smrti jako nikdy v životě.

Ustoupili jen o krok. Al nevěděl, jestli mezi nimi panuje tak železná kázeň, zda jsou tak otrlí při pohledu na smrt, nebo mají takový strach ze svého velitele. Netušil, že může existovat ještě další příčina tak šíleně odvážného chování.

Ustoupili a nehýbali se. Ale ani neútočí... A bezvládný muž neklesá k zemi, jak by se na pořádného mrtvého slušelo. Jejich mlčení je zlověstnou předzvěstí toho, co se stane, a Al už tuší, že záležitost nebude tak jednoduchá. Ten muž stojí před ním a znovu se rozmachuje ruka držící nůž.

„Ne!“ slyší Al znovu Securitův hlas. „Toho muže potřebuje Concol živého.“

Al cítí, že v tom by měla být jeho šance. Budiž, tyto primitivy bez citu nemůže ochromit, a zdá se, že ani zabít, ale to neznamená, že by jim nemohl uniknout.

„Odhoď zbraň, Ale, už víš, že je zbytečná.“

„Vyslavec planety Země nikomu neodevzdává svou zbraň,“ odpovídá výsměšně Al a s uspokojením pozoruje,

jak Securitova tvář bledne a svaly jeho pochopů se napínají. Nikdo se však neodvažuje zasáhnout. „Nenuť mne, abych se zpronevěřil svým zásadám.“

„Nikdo nesmí předstoupit před Nejvyššího ozbrojen, Ale Yrade.“

„Z čeho soudíš, že chci předstoupit před vašeho Nejvyššího?“ ptá se Al Yrad.

„Jednou jsi v Linii, Ale Yrade. Jsi v Concolově zóně. Budeš si muset zvykat, že jsou tu lidé, kteří rozhodují za tebe. Půjdeš se mnou dobrovolně?“

„Mám tomu rozumět tak, že mi přinášíš pozvání od vašeho vládce Concola, Securite?“

„Lze to tak říci,“ ušklíbl se Securit.

„Tak proč kolem toho děláš tolik rozruchu? Myslím, že se můžeme vydat ke tvému vládci. Tví muži mi mohou dělat čestný doprovod,“ řekl Al. Udělal krok vpřed a sevření se poněkud uvolnilo.

To byl okamžik, na který Al čekal. Vždy byl znám svou bleskovou reakcí a ani v této chvíli nezaváhal. Dobře věděl, že než se skupinka těžkopádných ozbrojenců vzpamatuje, bude mít náskok pěti, šesti kroků. A tam před sebou vidí dlouhou rovnou chodbu, o níž sice neví, kam ústí, ale jistota, že ho nesmějí zabít, mu dodávala odvahy.

Nejenže neuběhl ani šest kroků, on neuběhl ani dva. Pocítil náhle, že má tělo jako z olova. Jako kdyby mu nohy uvázly v husté lepkavé kaši, jako kdyby spadl do bažiny. Chtěl udělat ještě krok, ale ukázalo se, že je to nad jeho síly. Svaly napjaté k prasknutí se sevřely prudkou křečí a Al pochopil, že už neunikne.

Když pohlédl pod nohy, spatřil, že je má omotány zvláštní, hustou, byť téměř neviditelnou sítí, připomínající pavučinu.

Tak tenkou tkaninu přece musím bez potíží roztrhnout, říkal si Al, veškerá jeho snaha však vyzněla naprázdno.

„Tak už budeš sekát dobrotu, Ale Yrade?“ otázal se poklidně Securit a přistoupil k Alovi. Stáli si teď tváří v tvář. Nebyl vyšší postavy než Al a hleděl mu přímo do očí.

Zatím se ukázali jako silnější, přinejmenším v tomto prostředí. Ještě není čas, aby jim ukázal svou sílu. Ještě ne...

Tiše přikývl. Securit vyštěkl několik slov, kterým vyslanec nerozuměl, a těsné sevření poněkud povolilo, ale uvolnilo se jen natolik, aby mohl jít malými krůčky.

Vedou mne potupně, jako zvěř na porážku, pomyslel si Al, když svérázný průvod absolvoval první metry na zrcadlově lesklé podlaze nekonečné chodby. Potupně. Mne, vyslance planety Země...

Procházeli četnými chodbami, které Ala dráždily svou anonymitou. Všude klid a prázdno, nikde se nepovalovaly žádné předměty, nikde neviděl žádné orientační tabulky, octl se v dokonalém labyrintu, až nabyl dojmu, že ho vodí stále kolem dokola. A nikde žádní lidé...

Proč je slovo Země tak popuzuje? blesklo Alovi hlavou ve chvíli, kdy se ozval příšerný jekot, který jeho uši, navyklým na vesmírné ticho, začal doslova drtit.

2. Opačný konec Linie

Zvuk to byl odporný, škubal ušními bubínky a drtil lidskou mysl na prášek. To všechno si Al uvědomil ve chvíli, kdy jeho samozvaní průvodci začínali klesat k zemi a jejich brnění rezonovalo úděsným rytmem. Bylo zřejmé, že on je tu jediným, kdo příšerný zvuk snáší natolik, že se udrží na nohou, i když se mu zdálo, že ani skořepina chodby a tedy konstrukce celého prstence není stavěna na to, aby snášela tak prudké vibrace.

Ozbrojenci se váleli na podlaze v jednom chumlu, strhávali si přílby z hlavy, tiskli si bezmocně ruce k spánkům a široce rozevřenými ústy lapali po kyslíku. Ničivý zvuk jim zjevně sevřel hrudní koš natolik, že jim zcela znemožnil dýchání.

Zajetí lepkavé sítě povolilo a Al měl volné nohy, poznal však, že děsivý zvuk začíná působit i na něj, a když konečně mohl z toho místa prchnout, nebyl schopen udělat krok, a tak jen netečně sledoval, jak se Securit už částečně přizpůsobil vražednému prostředí a začíná se zvolna napřimovat. Znamená to snad, že nějaký vyzábělý šéf tajné služby, sloužící kdovíjaké tyranii, je odolnější než Al Yrad, člověk, který dokázal oblétnout půl vesmíru?

Nic naplat, Al musel stát jako přikovaný k lesklé podlaze, která se začínala zbarvovat do ruda, protože několika ozbrojencům začínala z nosu i uší vytékat krev. Al si uvědomoval, že jeho vědomí není již tak nezkalené jako před chvílí, hučelo mu v hlavě a dosud jasný svět představovaný jedinou rovnou chodbou se začínal zatmívat. Pronikavý zvuk začínal jeho uším slábnout a pomalu odezníval. Ala se zmocnila zvláštní lehkost, tolik se podobající stavu beztlíže.

A náhle byl klid. Al zjistil, že normálně vidí a jeho uši se mohou oddat té slasti vnímat téměř absolutní ticho. Aníž

věděl, že by udělal krok, přenesl se jinam, to poznal okamžitě. Zmizela dlouhá chodba, ztratil se pronikavý namodralý svit, rozplynuli se ozbrojenci i jejich svérázný velitel.

Namísto nich obklopovala Ala skupinka zcela jiných lidí. Stáli zpříma a hrdě hleděli Alovi do tváře.

Chvíli se vzájemně pozorovali a Al nevěděl, zda je to jen ze zdvořilosti, nebo proto, že mu dávají čas, aby se vzpamatoval z otřesného zážitku. Zatím si mohl své nové známé pořádně prohlédnout. Především zde nebylo ani stopy po nějaké uniformě, z čehož plynulo, že snad prozatím unikl ze spárů Securitových, i když samozřejmě nevěděl, zda nezašlehl do zcela jiné a ještě hustší kaše.

Byli to čtyři statní, byť nevysocí muži ještě mladistvého vzezření, Al odhadoval jejich věk mezi třiceti a pětatřiceti lety. Jejich tváře byly zarostlé hustým vousem, což bylo jediné znamení, které ty čtyři spojovalo, pokud by se nebralo v úvahu, že jsou bosí. Lišili se barvou vlasů, oděvem, rasou, pohledem, postojem. Čtyři různí lidé. A přece tu bylo mezi nimi ještě jiné pouto, samozřejmě neviditelné. Al tentokrát necítil nepřátelství.

„Jsi Al Yrad, zvláštní vyslanec, který odlétl do kosmu s diplomatickým posláním a právě se vrátil z daleké cesty?“ ze-ptal se konečně štíhlý černochoch; barva jeho pleti kontrastovala s protivným bílým prostředím prázdné místnosti.

Al mlčky přikývl, považoval tuto repliku jen za zdvořilostní zahájení rozhovoru.

„Jsme představitelé Kortyzgarovy sekty,“ pokračoval černochoch. „Jmenuji Xenius a byl jsem pověřen naším duchovním vůdcem Irianem, abych tě k němu doprovodil.“

„Mám tomu rozumět tak, že jsem nadále zajatcem?“ ušklíbl se Al.

„Jsi stejně svobodným člověkem, Ale, jako kdokoli z nás, svobodný tak, jak nám to dovolí božský Kortyzgar, a tak, jak si svobodu dokážeme vybojovat na Concolovi a jeho katech.“

„A proč si myslíte, že budu sympatizovat právě s vaší sektou?“ podotkl Al, který by se velice rád co nejdříve dověděl, na čem vlastně je. „Pravda, mohu vám poděkovat za vysvobození z dost potupného postavení, ale zdá se, že ani mezi vámi nemám příliš na výběr. Vaše počínání je ve svém důsledku totožné, až na to, že mne chcete dovést k jinému potentátovi, o jehož úmyslech si nemusím jistě dělat žádné iluze.“

„Říkáme, že jsi zcela svobodným člověkem,“ řekl důrazně Xenius, ale Al z lehkého odstínu jeho řeči poznal, jak se musí ovládat. „Pokud chceš, otevřeme ti tyto dveře a můžeš se vrátit k Securitovi, jehož muži se nyní třesou strachem před trestem, který je bezpochyby očekává a to snad přímo z Concolových rukou. Naproti tomu jsme si jisti, že ve chvíli, kdy tě předvedeme před Iriana, sám se přikloníš k našim ideálům.“

„Jsem v tomto záhadném světě už dobrých deset minut,“ pronesl se skřípajícími zuby Al, „a pozornost, kterou má osoba budí, je mi natolik milá, že bych nejraději naskočil zpátky na palubu své lodi a zmizel kdesi v kosmu. Brání mi v tom jen...“

„...nechuť vracet se dlouhé roky tam, kde jsi byl jen cizincem,“ doplnil Xenius.

„Jste pozoruhodně informováni,“ podotkl Al.

„Přínejmenším musíme být informováni právě tak dobře jako Concol. Závisí na tom osud náš i Kortyzgarův,“ řekl klidně Xenius a pokynul Alovi rukou. „Pokud chceš, následuj nás. Tudy.“

„Otázkou je, zda se nestanu cizincem i tady,“ podotkl Al a měl sto chutí dodat – na Zemi. „Zdá se, že politické klima v této soustavě není právě nejkliidnější,“ pronesl raději neutrální větu a vydal se směrem, který mu určil Xenius. Přece jen mu tato čtveřice byla od pohledu sympatičtější, především proto, že k dosažení svých cílů nepoužívala brutálního násilí, i když Al si nedělal žádné iluze – museli ho přece předvést před Iriana...

Stěna před nimi se rozestoupila a před Alovýma očima se objevila pozoruhodná soustava ostře lomených chodeb, temná a plná prachu; klimatizační systém, který měl nepochybně zůstat běžnému obyvateli tohoto vesmírného kolotoče utajen. Brzy zmizela gravitace, ale jak Al, tak jeho čtyři průvodci si s tímto stavem dokázali poradit přímo výtečně a postupovali vpřed mnohem rychleji než po pevné podlaze.

Po třech minutách Al pochopil, že se v systému přes veškerou snahu přestává orientovat a to i přesto, že soustředil svou pozoruhodnou paměť jen a jen na tuto otázku. Chyběla zde gravitace, brzy nevěděl, co je nahoře a co dole, a jednotvárný systém nekonečných kabelů natřených neutrální šedí umocňoval úmornou jednotvárnost. Dvakrát nebo třikrát odbočili prudce v pravém úhlu a bylo zřejmé, že soustava prstence je mnohem komplikovanější než jádro jakékoli kosmické lodi, kterou zatím kdy Al viděl.

Úzké tunely připomínaly místy stoky, a když Al pohlédl do příčných chodeb, mohl zahlédnout v temnotě stíny jakýchsi nestvůrných živočichů, jež kdysi mohli být představiteli říše hmyzu, a jednou se mu dokonce zdálo, že vidí utkanou pavučinu, jež mu nápadně připomínala prostředek, kterým ho zadrželi Securitovi muži. Nebyl však čas, aby se zajímal o zoologickou složku této části prstence.

Rád by se blíže seznámil se svými novými druhy, ale při rychlosti jejich pohybu nebylo snadné s kýmkoli prohodit slovo. V jednu chvíli se přiblížil hlavou těsně ke Xeniovi a chtěl ho oslovit, ale ten jen sykl a významně ukázal na ústa a pak na okolní stěny, a Al pochopil, že tento systém může mít uši a není patrně záhodno dát o sobě předčasně vědět.

Náhle se před nimi stěna opět rozevřela a Al pocítil znovu tíhu, lehce se mu zahoupal žaludek, ale překonal nevolnost a plavným kotoulem se octl na měkké podlaze a s uspokojením konstatoval, že se opět nachází ve světě s umělou gravitací.

„Tudy,“ šeptl mu do ucha Xenius a pětice mužů v sevřeném šiku, z níž mohl jít na pohled strach, se vydala úzkou a křivolakou uličkou mezi stěnami, za nimiž se zcela zjevně ukrývaly lidské příbytky, čemuž nasvědčovaly doslova hory špíny a odpadků, mezi nimiž si pracně klestili cestu. Tato část prstence se markantně odlišovala od té, v níž se Ala pokoušeli zajmout Concolovi muži. Nízké stropy, pobořené a zborcené stěny, neustálý hluk a špatný vzduch byly průvodním jevem této oblasti, již Al v duchu přirovnal k podsvětí největších velkoměst na planetě, která už v dřívějším slova smyslu neexistovala. Nechutný dojem umocňoval všudypřítomný odporný zápach, pocházející nepochybně z tlejících zbytků organické hmoty. O hygieně nemohla být ani řeč.

A teprve tady spatřil Al jiné lidi a pochopil, že vesmírný kosmický objekt není jen gigantickou družicovou stanicí. To, co už dříve vytušil, bylo skutečností. Tento kosmický ostrov byl příbytkem milionů. Al ještě neměl spočítáno, jaký prostor a jakou obytnou plochu tato stavba poskytuje, ale nepochyboval o tom, že i při nutnosti průmyslu pro zásobování obyvatelstva nejnutnějšími potřebami mohou tady,

ve výši šestatřiceti tisíc kilometrů nad povrchem zničené planety, žít miliardy. A když ne žít, tak aspoň přežívat. Protože lidé, které tady Al mohl potkat, nežili, ti vskutku jen existovali.

Viděl zbědované trosky, oděné v cárech, či spíše ve zbytcích plastických obalů, nebo i polonahé, špinavé, kůží potažené kostry polehávající v prachu a ve špíně, viděl ty, co bývali snad kdysi lidmi, jak k němu bezmocně natahují ruce, slyšel sípající hlasy vycházející z hrdel už neschopných artikulovat. Co ho však ohromilo nejvíc, byl fakt, že nikdo z těch lidí nepřevyšoval prokazatelně svým věkem třicítku, a přesto z nich dávno zmizela jakákoli vitalita a více méně i chuť žít.

„Co to znamená, Xenie?“ ptal se svého průvodce, ale ten neodpověděl arazil celé skupince cestu tím, že do těch nejdotěrnějších ubožáků kopal.

„Tady nás Concol hledat nebude, ve svém vlastním ghettu,“ usmál se, když se dostali přece jen do oblasti, kde špína začala ustupovat, i vzduch se stával přijatelnějším pro plíce člověka navyklému absolutní čistotě atmosféry dálkových kosmických lodí.

Al pokrčil rameny. Nevyznal se zatím ve zdejších poměrech a nechtěl proto předčasně hodnotit, ale v duchu byl přesvědčen, že vinu na těchto ubožácích mají nepochybně obě znesvářené skupiny, s jejichž představiteli měl zatím tu čest se setkat.

Chodba, či tady spíše ulice, šíří převyšující čtyři metry, byla otevřena i pro rychlejší provoz, než jsou lidské nohy. Kolem projela koleska tažená podivným, neobyčejně nízkým osminohým zvířetem s koňskou hlavou, hadím tělem a s useknutým ocasem, se srstí v křiklavých růžovofialových barvách. Al se usmál, neboť si při letném pohledu uvědomil,

že taková potvora by mohla prolézat potrubím. Z tlamy jí vyšlehal ohnivý jazyk a od nohou opatřených ostrými okovanými drápy zasekávajícími se do kovového podkladu odletovaly jiskry. Posádku kolesky tvořil muž s nezúčastněným pohledem, který si nevšímal toho, že se na ulici kromě něho pohybuje ještě jiný člověk. Patřil ke společenské vrstvě, která si tento dopravní prostředek mohla dovolit, a bylo starostí ostatních, aby se mu klidili z cesty. Al nekomentoval to, co viděl, kráčel klidně kolem stěny obklopen četou vousatých tváří a těšil se na chvíli, kdy se dostane do příjemnějšího prostředí.

Zazněl svist.

V dále se v mírné zatáčce vynořil nízký dopravní prostředek, pohybující se tentokrát vlastní silou a připomínající svým proudnicovým trupem ponorku. Vznášel se několik decimetrů nad povrchem a řtil se těsně při stěně.

„K zemi!“ vykřikl Xenius.

Al okamžitě poslechl, oči však měl otevřené. V rukou jeho průvodců se náhle objevily tenké trubice, dosud skrývané pod splývavým oděvem. Z úzkých hlavní svíraných ocelovými prsty vyšlehl modré blesky.

Svist poklesl v obrátkách a vozidlo ve vzdálenosti asi padesáti metrů dosedlo svým břichem na podlahu.

Sloup dýmu se vznesl ke stropu a zaclonil beztak chabé světlo zářivek. Za strašlivého skřípotu prorazil doutník stěnu a explodoval.

Al se odkutálel ke druhé stěně, protože plameny pokračovaly vpřed a zachvacovaly vše, co mohlo hořet.

„Zpátky!“ velel Xenius. „Za chvíli jsou tu požární čety!“

Z plamenů se náhle vynořily čtyři postavy s odznaky Concolovy moci na výložkách.